

HALLOO!

Ma ei tea, emme, ta tegelikult ei meeldi mulle nii väga, või selles mõttes et üldse, ma saan aru, et hea perekond ja nii, samas ma ei tea, nad said ristitud mingi üleeile ju umbes. Aga ma tõesti arvan, et ei peaks lihtsalt tiitli ja maavalduste pärast abielluma. Nagu päriselt. No ei, ma olen näinud ainult seda mingit udust miniatuuri ja no selle pealt ei saa ju midagi aru üldse ja asi ei ole ainult välimuses. Näiteks lugesin seda romaani „Sir Lancelot ja Lady Guinevere” ja no ausalt, ma arvan, et abielluda tuleb vähemalt inimesega, keda kordki näinud oled. Mingi tõmme peab olema ja võiks ikkagi mingeid ühiseid teemasid olla. See tüüp tundub ikka väga juhm, nad on täiesti valgustamata seal Põhjas. Elavad nagu mingid mongolid, hobustega ühes toas. Masendav. Räägib ka kindlat ainult hobustest, vaata mis tal seal miniatuuril seljas on, kõik on vappe täis, täelik oss.

Jah ma tean, et järglasi on vaja. Jaaa, ma teaan, Melisanda sünnitab juba seitsmendat no ja siis? Neil ikkagi vasallid sõna ei kuula ja kõik on pekkis. Ta rääkis mulle, et nad seksivad ainult läbi auguga voodilina. Kuule, mis jumalateotus, seks on täiesti normaalne sõna. On küll. Firenzes öeldakse ja mingit Jumala karistust pole olnud eks, Soodomat ja Gomorrat pole juhtunud. Ja ei pea ainult selleks, et pärijaid vaja. Ja Melisandal on kõht kõik täiesti välja veninud, midagi ei aita, lubasid isegi mingile nõiale, et ei põleta ära, kui see korda teeb ja see käskis kõhulihaseid teha ja siis ikkagi põletati ta ära.

Oota, see jutudeemon hakkab ära väsima. Oota. Ma lähen teisse tuppa, annan talle süüa, siis räägime edasi.

Täiesti lõpp, see deemon on pmtselts uus ja no juba on nii, et kui pole küna ees, siis üldse rääkida ei saa, midagi ei edasta. Ei, ta ei ole maha kukkunud, ainult vaiba peale on. Ei, ta ise rabeles, nägi rotti gobelääni taga ja hakkas rabelema. Muidu on tore, ilusa kestaga ja näitab naljapilte ka, parem kui eelmine, saame hästi läbi. Mulle meeldib, et ta on nagu isikupärasem ja saab aru, kui ma näiteks magan ja ei hakka räuskama, kui kõne sisse tuleb. Ikkagi Hiina maagia on kõva sõna, kui oleks siiaamaani ainult Piibli peal, siis me praegu ju ei räägiks, emme. Ei ole nii, et kõik välismaa asjad on pahad. Sul on endal ainult siid ja siid kogu aeg, kanna siis karusnahka, kui Hiina ei meeldi.

Kuule ei. No on välismaa ja välismaa, erinevad asjad on. See Niznij Stockholm on täiesti teine teema, nad ei räägi ladina keeltki, kuidas ma suhtlen temaga. Ja tal on eelmisest abielust poeg, kindlalt hakkab intrigeerima ja mürki lattesesse kallama, mai viitsi tegelda selliste asjadega.

Mhm. Jah. No isa on alati selline. No rahuneb maha. Ma võin ise ka temaga rääkida. Aa, selle eelmise teema juurde tagasi tulles. Tead mida. See kuulus trubaduur ja tema kurtisaan, Ott de le Pland. Nad käisid turneel Indias, seitse aastat läks, aga käisid ja oli väga edukas ja võib olla, et esimene sellelaadne õnnestunud kultuurideülene projekt. Aga see selleks, nad tõid sealt Indiast ju lapse, sest kurtisaani vägistasisid kunagi mingid röövlid ühe väiksema sõjaretke käigus, oli valel ajal vales kohas ja ta igal juhul lapsi ise ei saa ja siis nad tõidki sealt Indiast ühe ja meganunnu laps on, väga isikupärane ja oskab malet mängida. EMA!!! Kuule, ma panen deemoni ära selle jutu peale. Tsau.

Tekst:

Hanna-Lauri

*Vend, tood lina kedratuna.
Kes selle mulle punub?**

Mullaga põimunud esivanemad
linataimi väetades veeretavad
edasi elus-olemise iva, mida
kiud-kiu haaval lahti harutada.

Õde, ma toon ta punutuna.

*Vend, tood lina punutuna.
Kes selle mulle lõimib?*

Katusekambri soe kuma, ema
käed kangastelgedel lõng-lõnga
haaval häälestavad,
haavu ajas harvendavad.

Õde, ma toon ta lõimituna.

*Vend, tood lina lõimituna.
Kes selle mulle koob?*

Õrn ja kõhklematu keha ema
süles, südame vastu surutud.
Mitu südamelööki emal kulub
kuniks laps üsas üheks punutud?

Õde, ma toon ta kootuna.

* *Kaldekirjas* Sumeri laul, 1750 eKr.

kunstnik:

Tekst:

Kaljo

Ulfsak kasutas oma teost tutvustades väga kõnekat väljendit „inimese taastoomise grotesksus”. Ja see pani mõtlema.

Meie valikud Eestis emaks saada on piiratud. Seadused soosivad tugevalt vaid ise sünnitamist ja eelkõige loomulikul teel. Valu, vigastused ning hirm tuleb ära kannatada. Tõeline naine saab hakkama. Ja tõeline naine kindlasti saab emaks.

Eestis ei ole lubatud surrogaatemadus. Wikipedia ütleb:

„KarS § 132 lg 1 alusel on võõra munaraku või sellest valmistatud inimloote ülekandmine naisele, kes peale sündi plaanib lapse ära anda, karistatav.¹ Kuigi ei surrogaatema ega ka naist, kes soovib surrogaadi abil emaks saada, ei ole Eesti seaduste järgi võimalik karistada, on asendusemadus siiski ebaseaduslik. Täna kehtiva seaduse alusel on võimalik karistada meditsiinitöötajat, kes protseduuri läbi viib.”

Eestis ei saa vabatahtlikult valida ka keisrilõiget. „Keisrilõikega kaasneb hulk riske, mis ohustavad nii naist kui sündivat last. Seetõttu tehakse keisrilõige üksnes meditsiinilisel näidustusel, mitte naise enda soovil,” ütles naistearst ja Lääne-Tallinna keskhaigla naistekliiniku juhataja doktor Piret Veerus ERR-ile. „Otsus, miks tuua beebi ilmale keisrilõike teel, peab alati olema meditsiiniliselt väga põhjendatud, seda otsust ei tehta kergekäeliselt.”² Ka paaniline hirm pole arstide jaoks piisav põhjus, et võimaldada naisele keisrilõiget. Selle hirmu leevendamisega tegeldakse, võimalusel juba päris raseduse algusest alates.³

Eestis saab end steriliseerida küll, aga alla 35-aastased naised peavad selleks olema sünnitanud kolm last või peab see olema meditsiiniliselt näidustatud. Eesti Vabariigis reguleerib steriliseerimist Raseduse katkestamise ja steriliseerimise seadus (25.11.1998).

Vahel tundub, et naine on Eestis nagu hästi hooldatud koopiamasin, kelle tehnilised funktsioonid on selgelt prioriteetsed psühholoogilise heaolu ning individuaalsete valikute ees.

1 „Kriminaalkodeks § 120”. RT I 1999, 38, 485. Vaadatud 16.08.2018.

2 Arstid: keisrilõige on endiselt liiga riskantne, et seda niisama lubada. – ERR, 04. X 2017, <https://novaator.err.ee/634157/arstid-keisrilõige-on-endiselt-liiga-riskantne-et-seda-niisama-lubada> (vaadatud 19.10.2020)

3 Samas.

Tekst:

Mu isa veedab pooled päevad Genis. Ta kaevab mööda digiteeritud kirikuraamatuid, ajab taga seoseid ja tõendeid, mille ta siis hoolikalt juba leitule liidab. Ta on jõudnud välja kellegini, kes sündis 1707 ja kelle nimi oli Jaan. Seegi pole muidugi päris kindel, aga parem ikka kui mitte midagi, sest kuskilt sealt tagasi algabki teadmatus.

Ma olen ühtaegu nii originaal kui koopia. Sündimine on ülim reproduktsioon. Ma sündisin kellegi näo järgi ja siis sünnib keegi minu näo järgi ning kes teab, võib-olla kunagi sünnib keegi tema näo järgi ja kuskilt sealt edasi algabki teadmatus.

See tekitab üsna peadpööritavaid tundeid, kui tõsiselt mõtlema jääda. Aga enamasti ma ei jää selle üle tõsiselt mõtlema, enamasti me keegi ei jää. Me mängime elu pealiskihis ja püüame mitte läbi kukkuda. *Homo ludens*.

Johanna Ulfsaki teosega, mis ühendab traditsioonilise käsitöö kaasaegse kunstiga, meenuvad Alliksaare read: „kohmakalt, valesti, kaua kootakse tunnete vaipu.” Selles kudumise aegluses endas on mingi raskestisõnastatav poeetiline üldistus. See üldistus ei seostu vaid konkreetse kunstnikuga, ehkki ta aegluse tähtsust ise korduvalt rõhutab. On see käsitöö täiesti tehniline ja praktiline aeglus kujund inimpõlvede möödumise bioloogilisele aeglusele? Aeglusele, mis püsib alati aeglane, kui iganes kiireks poleks maailm muutunud? On füüsiline mäng siin kujund inimelu jäljetust kaduvusest, nii nagu võrkpallurite kehaasendidki ei salvestu õhku ning neist jääb vaataja närvilõpmetesse vaid hetkeline tunnetus kaduvikku ületava elujõu võimalikkusest? Ja miks võrkpall? Miks ikkagi võrkpall? Jah, eks vastuseta küsimusi on elus üksjagu ja tõde ei pruugigi selguda praegu. Võib-olla paarisaja aasta pärast või kui lõng saab otsa.

kunstnik:

Tekst:

Magdalena

Keset palliväljakut on pingule tõmmatud kangas, lüües publiku kahte leeri.

Kangale on maalitud veidrad ja vormitud üleelusuurused beebid.

Haprad, läbipaistvad, laialivalguvad.

Tekstiili on omakorda täies pikkuses poolitamas pikk peaaegu kokku kasvanud haav, mida tundub juba katvat kaitsev kärn.

Keegi ütleb, et beebid kangal sümboliseeriksid justkui elu algust – *tabula rasa*’t, millelt me kõik kord oma teekonda alustame, enne kui valime emma-kumma poole palliplatsil.

Inimesed muutuvad ärevaks.

„Seega haav tähistab paranematut lõhet kahe poole vahel?” küsib keegi.

Vaikne mõistmine laskub palliplatsil viibijate kohale.

Keegi pakub veel optimistlikult, et ehk tähistavad nad hoopis lapselikku rõõmu ja lihtsust? Sest oluline on mängurõõm, mitte võit.

Teised noogutavad selle peale naeratades, kuid tegelikult teavad juba kõik, et tegu on võistlusega, kus saab olla vaid üks võitja.

Alguses ebalevalt ringi liikudes ja omale sobivat kohta otsides hakkavad inimesed endale lõpuks poolt valima. Vaadates hoolikalt, kes asub millisel poolel ja kellega tasuks ühes võistkonnas mängida.

Inimesed uurivad teisel pool väljakut seisvaid inimesi, vaadates läbi õrna kanga nende pinges nägusid. Mängijad mõlemas võistkonnas mõtlevad närvilisi mõtteid. Kas nad on ikkagi vastased? Koguni vaenlased? Ehk oleks tõesti lihtsam kui nad oleksid lihtsalt mängukaaslased? Kas haav jõuab mängu jooksul täielikult paraneda? Mille peale mäng üldse käib? Kas elu ja surma? Kas nende laste tuleviku, kes teine teisel pool vana armistunud haava selle palliplatsi kohal hõljuvad? Kas selles mängus on üldse võitjaid? Või kestab see igavesti, vahetades lihtsalt mängu jooksul mängijaid?

Kas mina mängin selle mängu lõpuni?

Keegi publikust ei julge palli esimesena visata. Keegi ei taha teha esimest servi.

Võibolla pole kellelgi palligi. Segaduses mängijad muutuvad ärevaks. Ja kus üldse on kohtunik?

Esimene serv.

Pall vihiseb läbi õhu. Röögatus, löök, vile. Jalanõud kriuksuvad parketil.

Kobistavad sammud, higipiisad, mütsatused, vile.

Paus. Vile. Uuesti.

Mäng on pingeline ja pooled on võrdsed. Keegi ei anna alla. Serv, löök, järgmine, vile.

Mängijad on väsinud ja teevad palju vigu. Serv, löök, veel üks, vile.

Keegi ei tea enam punktiseisu.

Uus tugev serv, löök, pall vihiseb läbi õhu, saatmas hirmunud pilgud, röögatus ja...

Pall tabab võrku. Otse keskele.

Haav rebeneb.

Värvitud lõngad voolavad vaikivate mängijate slime ees palliplatsi põrandale.

Kõlab lõpuvile.

kunstnik:

Tekst:

Maasik

Johanna Ulfsak on ainus kunstnik, keda tean, kelle peamiseks meediumiks on kangasteljed. Ulfsaki looming on tundlik ja omanäoline, teda huvitavad erinevad ühiskonnas valitsevad hierarhiad – elu haprus koos selle vastuolude ja humoorikusega.

Tema teoste puhul on oluline pikk ja meditatiivne tööprotsess, kus orientiirideks saavad märgid käelisest tegevusest: kootud kanga ebaühtlused, vead ja ühendavad traageldused.

Aritishoki biennaalile loodud teos „Pehmed koopiad” on mõtteline järg teosele „Old Scar”, mis kujutas haiglasirmidele pingutatud kangale maalitud naivistlike inimfigure vastastikuses võimuvõitluses. Kes jääb alla ja kes peale, kes on sees ja kes jääb välja?

Teose „Pehmed koopiad” puhul on tegemist võrkpalliplatsi postide vahele pingule tõmmatud kahest 9x1 meetri suurusest käsitsi kootud, kokkutraageldatud osast. Kootud võrgul on kujutatud veidi abstraheeritud ja kummastavaid, üleelusuuruseid beebisid nabanööri õhus hõljumas.

Ulfsak on loodud teoses võrku püüdnud üsna palju vastuolulisi teemasid – naisele omistatud emotsionaalse töö, lapsed kui tabuteema kaasaegses kunstis aga ka uuskonservatiivsete sundreproduktiooni ja abordivastasusega seotud väljaütlemised. Tundes Johannat, ei saa kõrvale heita ka ulmelist düstoopilisemat tõlgendust teosele.

Siin pakub rohkelt ainet Ridley Scotti seriaal „Raised by the Wolves”, kus emakavälised reproduktioonid on viidud teisele planeedile tehisintellektile kasvatada, pakkumaks neile „inimkoopiatele” seal kaitset ja peidupaika konservatiivsete vaadete ja religioonisõdade eest.

Võrk ainult ei eralda kõrget madalast, meid nendest, pehmet kõvast vaid traageldab ühte ruumi kokku rahvaspordi elitaarse biennaalikunstiga ning konservatiivide pealesurutud reproduktiooni ideed ulmeliste *sci-fi* nägemustega. Jääb veel loota, et Ulfsaki loodud võrk funktsioneerib Eesti ühiskonnas kui massiivne unenäopüüdja, mis püüab kinni ekreitide „sportliku huvi” teha naiste eest nende kehasid puudutavaid valikuid.

Kunstnik:

Ulfsak

Tekst:

Säde

Maria

Kalal meeldib mulle ikka käia. Ärkad vara, veel pimedas. Süüta lambi ja teed pliidi alla tule. Jood sooja teed. Siis paned tunked selga ja jalutad alla randa. Peegelsile vesi, äsja tõusnud päike, roosa ja õhetav. Lestad löövad aeg-ajalt suure kaarega lupsu. Tõeline nauding. Lükka paadi vette ja aeruta pikkade rahulike tõmmetega kaldast eemale. Jätad paadi hetkeks triivima ja süüta piibu. Vesi peegeldab hämmastava täpsusega ärkava päeva värve ning kujusid. Taevas maa peal, nagu öeldakse. Naudid mõne hetke veel püha üksindust ja maailma hingematvat ilu ning võtad siis aerud taas tugevasse haardesse. Võrguni on veel hulk maad minna. Kaugelt kuuled külakoerte haukumist: tervitavad üksteist. Küla hakkab vaikselt ärkama. On aeg võrk välja võtta. Paistab teine eriti raske, muheled endamisi. Sikutad ja sikutad, kuni mõistad, mille otsa sel varahommikul sattunud oled. Veest paistab vähemalt kümme jõnglast, kes sulle suurte silmadega otsa vaatavad. Seda sa nüüd küll ei oodanud, aga mis sa teed, tuleb nad välja vinnata. Kaldale jõudes kutsud naabrimehe appi ning koos viite võrgu küla väljakule. Seal on selleks puhuks kaks posti, paraja vahemaaga, kuhu peale võrk tõmmata. Siis jääb üle ainult oodata ja vaadata. Jõnglased, kes on vahepeal suigatanud, hakkavad tasapisi nihelema. Teevad kõigepealt ühe silma lahti. Siis teise. Piiluvad ringi vaadata. Selleks ajaks on ka vanemad külalapsed kohale jõudnud ning algab vastastikune uudistamine. Suuremad teavad, et väikestele meeldib väga mängida. Eriti püüab nende tähelepanu suur punane pall, mida nad üle võrgu suure kaarega edasi-tagasi viskavad. See meeldib jõnglastele väga: nad hakkavad itsitama ja kihistama ning võrk hakkab selle peale naljakalt võdisema. Naeru vaibudes hakkavad nad tasapisi allapoole ronima. Ettevaatlikult, aga üllatavalt osavalt. Suuremad lapsed on ennast rivvi võtnud ning ootavad pingsalt. Igaüks tahaks omale väikest jõnglast, keda koju viia, aga tuleb olla kannatlik. Jõnglased ise valivad omale õed ja vennad. Neid ei saa sundida. Nad tatsavad muretult ringi, uudistavad, kihistavad, vaatavad ühelt ja teiselt poolt. Ja kui sul veab, tullakse võetakse sul käest kinni. Siis lähed uhkusega koju ja näitad vanematele oma uut venda või õde.

kunstnik:

Uksak

Tekst:

Luiga

Johanna Ulfsak
„Pehmed koopiad”

Enne kogema asumist palun lugege seda teksti hoolikalt. Kui teil tekib küsimusi või te pole milleski kindel, küsige kelleltki järele.

Hoidke seda teksti turvalises kohas, te võite tahta seda uuesti lugeda.

Milles seisneb „Pehmed koopiad”?

Tekstiilile maalitud üleelusuurustes emast eraldatud ning otseste soo- ja rassistunnusteta beebimürakates. Traditsioonidele tuginev tekstiil, mis on 9m lai ja 2xlm kõrge, lähtub standardse võrkpallivõrgu mõõtudest (9m x 1m). Seda hoiavad üleval kaks postilikku tuge. Algselt ühemeetriseid paane seob omavahel kahemeetriseks tekstiiliks lõngadest traageldatud, justkui kuiv lihasse kasvanud arm.

Mis on soovitatav annus?

Piisav kogus on mõõdukalt teadlik. Soovitatav on vältida liigsete paralleelide, metafooride ja isiklike eelduste või eelarvamuste ülemäära tõepähe võtmist (ja/või autorile projitseerimist). Siiski tuleks neid proovida märgata ja tabada, et olla nende olemasolust teadlik, sest need on olemas. On. Ühtlasi on soovitatav pidada meeles, et soovitusel on soovituslikud. Nagu iga mänguga, on sellel omad reeglid ning neid reegleid tuleb võtta tõsiselt, sest tegemist ei ole mänguga.

Millal peab „Pehmed koopiad” kogemisega eriti ettevaatlik olema?

Kui tajute end elavat beebipiltide viirusliku leviku ajastul ega mõista (ega soovi mõista) selle täpsemaid tagamaid ja/või eesmärke. Kui olete või olite või kavatsete olla ema. Kui olete või olite võrkspordlane ja/või võrgustunud inimene.

Mis juhtub kui annus ununeb?

Kui annus ununeb, meenutage niipea kui meenub. Proovige meelde tuletada erinevusi isiklikult intiimse ja avalikult üldkasutatava vahel. Pange need endale kirja ning proovige mitte unustada. Seejärel jätkake sarnaselt varasemale. See ei ole mäng.

Mis on „Pehmed koopiad” võimalikud kõrvalnähud?

Liigsete paralleelide, metafooride ja isiklike eelduste või eelarvamuste teke. Suurenev normatiivsuse ja üldisema ühiskondliku surve tajumine. Ebamäärane hirm (enda) tuleviku ees ja täiendavad kahtlused (enda) oleviku mõtestamises. Soov loobuda pildipõhisest sotsiaalmeediast. Ekstreemsematel juhtudel võib tekkida soov ühineda Voluntary Human Extinction Movement'iga.

Kui mõni eelnimetatu või muu kõrvalnäht tekitab teis muret, rääkige kellegagi.

Tekst:

Vitamiin

Lilian Hiob:

Johanna Ulfsak loob 9x2m suuruse võrkpallivõrgu, kus peal on kujutatud üleelu-suurused beebid ja armistunud haavkude. Kui ma seda esitlust nägin, siis ma mõtlesin, et see on tal väga beebivaenulik kujund. Ülisuured beebid ja võrkpallimängijad – keegi justkui hakkaks beebisid palliga taguma. Kuidas sulle lapsevanemana tunduvad need pallid ja beebid?

Siim Preiman:

See on lahe mõte, et kui selle väljaku peal palli mängida, siis võivad need beebid pihta saada. Hoopis mingi vägivalda seos tekib. Ta vist ütles ka, et see on vaatemäng, mis nende lastega toimub. Mul endal tuleb meelde kuidas ma enne poja sündi Youtube'ist sünnitusvideosid otsisin. Ma leidsin *youtuberite* paarid, kes on aastaid koos saateid teinud, aga nüüd saavad lapse ja käes on sünnitussaate aeg. 25 minti saadet, kuidas nad kodus sünnitavad ja lõpuks tõstetakse beebi kaadrisse. Ma mäletan, et mõtlesin, et vau – see ongi „Truman Show”. Lapse õnn või õnnetus on see, et sünnib *youtuberite* perre. Tema esimesed sammud ja sõnad jne on miljonitele vaadata. Keegi temalt luba ei küsi. See on ka lapse suhtes vägivaldne vaatemäng.

LH:

Ma mõtlesin ka selle peale, et sageli vanemad sunnivad last tegema mingit kindlat sporti. Tahavad, et ta oleks selles parim. Elavad lapse kaudu kuidagi enda ihasid välja.

SP:

Mina pidin oma saksofoni maha müüma, et sind toita ja sinust peab nüüd saama parim *jazz* muusik Eestis!

LH:

Jah, just! Ma olin kunagi ujuja ja seal oli ikka selliseid vanemaid, kes olid väga obsessiivsed selle osas, et laps käiks trennis ja oleks parim ja ostsid neile parimaid trikoosid ja nii edasi. Filosoof Donna Haraway, kelle üks kuulsamaid väljendeid on „Make Kin Not Babies!“, arwab näiteks, et peaksime lastesaamise asemel perekonnamudelit ümber mõtestama: elama lähikondlastena gruppides, mis ei allu ainult heteronormatiivsele peremudelile. Kooslused, mis ei lähtu veresugulusest, soost, rassist, religioossetest vaadetest ja isegi liigist, pakuvad Haraway järgi võimalusi inimkesksest destruktiivsest ajajärgust edasi liikuda.

Tekst:

Kunstnik:

Ulfsak

reproduktsoon nimisõna et

1 koopia, mis on tehtud trükitehniliselt, fotograafiliselt vm teel
sünonüümid repro

Raamatus on toodud kaheksa reproduktsiooni Gauguini loomingust

Kaubamärgi reproduktsioon

2 BIOL00GIA elusolendite suguline või suguta paljunemine
sünonüümid sigimine, tokogoonia, paljunemine

Kanepi toime reproduktsioonile

Kromosoomide reproduktsioon

2.1 millegi taastekitamine, järele loomine

Teater kui reproduktsioon

Veel sarnaseid sõnu

sigimine, repro, tokogoonia, paljunemine, taastamine, taasesitus,
reproduktiivne, bioproduktsoon, produktsoon, liposuktsioon, üleproduktsoon

reprodutseerima tegusõna et

1 trükitehniliselt, fotograafiliselt vm teel tehtud koopiana esitama

Albumis on reprodutseeritud 101 teost muuseumi kullafondist

2 BIOL00GIA sigima, paljunema

Terved organismid reprodutseerivad ja levitavad oma gene

2.1 midagi järele looma, taastekitama

Neid mälestusi on võimalik reprodutseerida hüpnooti kaudu

Veel sarnaseid sõnu

taasesitama, taastekitama, taaslooma, taastama, publitseerima, soleerima,
pareerima, projitseerima, eksponeerima, produtseerima, dokumenteerima,
parodeerima, modereerima, kodeerima, kopeerima, redutseerima, saluteerima,
indutseerima, doseerima, visualiseerima

* Sissekanded pärinevad Sõnaveebist: EKI ühendsõnastik 2020. Eesti Keele Instituut,
Sõnaveeb 2020. <https://sonaveeb.ee/sõna> või väljend (7.11.2020). Esitatud osaliselt.

Tekst: